

чорт, уже ранок

я заснув

ранок, починає світати

чорт, чорт, чорт

треба прокидатися

треба прокидатися

не можу повірити, що я зас...

ЧОПТ!

шум уже тут. ТУТ!

цей шум означає, що... от чорт... що хтось із мобілкою вже близько. зовсім близько. не можу повірити, що я заснув, коли в мене на хвості Ловці. і вона. стрімка. вчора вона була так близько.

ДУМАЙ! ДУМАЙ!

це мобілка, це точно мобілка. шумить у голові, не у вухах, у правій півкулі, всередині, постійно, мов електромагнітні перешкоди, шипіння, шипіння мобілки, гучне, на відстані трьох-чотирьох метрів.

гаразд, безліч людей мають мобілки. якщо це Ловець, якщо це та Ловчиня, якщо б вона мене побачила, я був би вже мертвий.

я не помер.

вона мене не бачить.

шум не гучнішає, вона не наближається.

але й не віддаляється звідси.

мене щось приховує?

я лежу боком, притуливши лице до землі. нерухомо.

не бачу нічого, крім землі. мүшту трохи повернутися.

але не зараз. мушу подумати.

не рухатися і поміркувати.

ні вітерця, ні сонця, лише невиразне світло. ще рано. сонце, мабуть, ще десь за горою. земля холодна, але суха, роси немає. пахне землею, сосновою і... чую ще якийсь запах

Что не за запах?

і ще є присмак

поганий присмак.

так, ніби... ой, ні -

не думай про не

не думай про це

не думай про це

не думай про це

думай про щось інше

Думай, де ти опинився.

Ти лежиш на землі, щойно світає, і повітря прохолодне.
Тобі зимно. Тобі зимно, бо... ти голий. Ти голий і напів-
мокрий. Твої груди, руки... твое обличчя... вони мокрі.
Ти рухаєш пальцями лівої руки, легесенько, і вони лип-
кі. Вони злиплися. Неначе политі якимось цукристим
соком, що засихає. Але це не сік –

не думай про це не думай про це
не думай про це не думай про це

ДУМАЙ ПРО ШОССЬ ІНШЕ!

ЛУМАЙ, ЯК ВИЖИТИ!

Мусиш рухатися. Ловці у тебе на хвості. Та стрімка була близько. Вчора була дуже близько. Шо сталося вчора?

Что произошло?

НІ! ЗАБУДЬ ПРО ЦЕ.

думай, як вижити.

МІРКУЙ, ЩО РОБИТИ.

Можеш ледь-ледь повернути голову, щоб більше бачити. Земля біля обличчя всипана хвоєю. Рудою сосновою хвоєю. Але руда не хвоя. Це колір засохлої крові. Твоя

ліва рука витягнута. Вона поплямлена. Вкрита засохлою рудою кіркою. Тільки вона не поплямлена, а просякнула цим.

Червоним.

Можна знайти потічок і помитися. Змити це все.

Мусиш іти. Мусиш забратися звідси задля власної безпеки. Мусиш рухатися. Піти звідси геть.

Мобілка близько, без змін. Вона не наближається.

Але мусиш поглянути. Мусиш перевірити.

Поверни голову в інший бік.

Ти це можеш.

Це щось схоже на колоду. Прошу будь колодою прошу
будь колодою прошу будь колодою прошу

Це не колода... Вона чорно-червона. Чорні черевики. Чорні штани. Одна нога зігнута, друга пряма. Чорна куртка. Її обличчя відвернуте.

У неї коротке світло-каштанове волосся.

Просякните кров'ю.

Вона лежить нерухомо, як колода.

Досі мокра.

Досі спливає кров'ю.
Уже не стрімка.
Це її мобілка.

І коли ти піднімаєш голову, то бачиш рану в її горлі,
рвану, криваву, глибоку і

ЧЕРВОНУ

ЧЕКАЮЧИ

Я знов у Швейцарії, у високогірній відлюдній долині – не тій, де котедж Меркурії, а неподалік від неї, туди півдня пішки.

Я вже кілька тижнів тут і пару разів вертався у Меркурійну долину. Першого разу пройшов власними слідами, шукуючи той потічок, біля якого загубив Феєрборн – магічний ніж, викрадений мною у Ловців. Потічок я знайшов досить легко й майже відразу побачив кров і жовті плями на землі. А от Феєрборна там не було. Я обшукав потічок і все довкола того заплямленого місця: зазирав у кущі й під каміння. Це вже ставало сміховинним... тобто шукати під камінням! Мусив зупинити себе після двохденних пошуків. Я вже почав сумніватися, чи взагалі володів Феєрборном. А може, з ним утік якийсь звір? Może, він зник магічним чином? Все це почало мене мучити. Відтоді я вже його там не шукав.

Тепер я чекаю ось тут, у цій іншій долині, біля печери. Ми з Габріелем домовилися про це, а отже я так і роблю: чекаю Габріеля. Одного дня він привів мене сюди й залишив у печері свою бляшанку з листами – любовними листами його батьків, його єдиним скарбом. Бляшанка ця тепер у моєму наплічнику. А я – ось тут. І кажу сам собі, що в нас принаймні є план. А це вже добре.

Хоч планом це важко назвати. «Якщо все піде погано, зачекай біля печери».

І все таки пішло погано – ще й як погано.

Я й не думав, що нам буде потрібний план. Ніколи не припускав, що все піде аж так погано, хіба що я помру. Та я живий. Мені сімнадцять, і я повноцінний чаклун, який отримав три дари. Але я не певний, чи ще хтось залишився живий. Роза... Роза вже мертвa... у цьому я переконаний; її вбили Ловці. Анналіза спить подібним на смерть сном у полоні в Меркурії, і я знаю, що їй не можна довго залишатися в такому стані, бо з подібного на смерть цей сон перетвориться на справжню смерть. А від Габріеля так і немає жодної вістки, хоч після викрадення Феєрборна минули вже тижні – чотири тижні й чотири дні. Якби він уцілів, то вже був би тут, але якщо Габріеля впіймали Ловці, вони його закатували і...

Але про це я навіть думати не хочу. Поки я тут чекаю, це стало моїм правилом: не думати про негативні речі; зосередитись на позитиві. Біда лише в тому, що мені немає більше чим зайнятися, тільки чекати й думати. Тому щодня я примушую себе концентруватися на позитивних думках і переважну себе щоразу, що Габріель повернеться. Переконую себе, що це досі можливо. Він може повернутися. Треба тільки відганяти негативні думки.

Отже, гаразд, позитивне мислення, ще раз...

Насамперед помічати все довкола. Скрізь є позитив, і я заважаю той же позитив кожнісінького клятого позитивного дня.

Дерева. Це позитив. Більшість дерев високі, доволі прямі і товстезні, хоч деякі лежать на землі, вкриті мохом. Здебільшого дерева тут мають хвою, а не листя, і міняться відтінками від темно- до ясно-зеленого, залежно від освітлення й віку. Я вже так добре вивчив їх усіх, що бачу навіть із заплющеними